

IVAN SIVEC, AVTOR ŠMARNIC O FILIPU TERČELJU

Pisatelj, ki je prehitel FRANCETA BEVKA

Pred 70 leti smo se vsak četrtek zbrali na vasi in ob radiu prepevali. – Kritika narodno-zabavne glasbe verjetno izvira iz nevoščljivosti. – Delitev Slovenije na ruralno in urbano je velik nesmisel. – Ko sem začel brati Terčeljeve pesmi in prozo, sem pred njim takoj pokleknil. – Ogromno pesmi, ki jih prepevamo v cerkvi, je Terčeljevih. – Terčelj je zagotovo premaknil svet.

 TINO MAMIĆ

 JAKA KRENKER/DOMOVINA

Največji slovenski pisatelj je nedvomno Ivan Cankar, najpriljubljenejši pa Ivan Sivec. Predstavljajte si, da bi se znašli v doživljenjskem zaporu ali pred sodnikom, ki bi vas za ceno življenja vprašal, kdo ste. Kako bi se mu predstavili, če bi v enem ali dveh stavkih morali povedati nekaj o sebi?

Hm. Vsekakor takole: sem družinski oče, imam dva otroka, tri vnuke, družina je na prvem mestu. Zatem pa bi rekel, da sem pisatelj in pisec besedil. Omenjate priljubljenost. Verjetno zaradi obsega: napisal sem 176 knjig različnih žanrov. Sem učenec ustvarjalne šole pisanja in vem, kako je treba obdelati določeno temo. Eno je slikanica, drugo je zgodovinski roman, tretje je povest. Doslej je največ knjig napisal France Bevk – 124. Moj cilj je bil 125 knjig, a jih je nastalo že precej več. (smeh)

Ste tudi vsestranski pisatelj. Vaša osnovna kariera je novinarska, za Radio Slovenija ste delali reportaže. Ste tudi muzikolog, pisali ste skladbe za ansamble, predvsem narodnozabavne. Vaša osnovna žilica pa je to, da ste etnolog in zgodovinar. Kako zajemate tako na široko?

To pravzaprav ni tako široko, ampak je to vse moje življenje. Kar delam, črpam iz slovenskih korenin in Slovencem vračam. Zanima me vse, predvsem pa slovenska zgodovina, v katero sodijo tudi pesmi, literatura, običaji ... Že kot osnovnošolec sem popisoval običaje za Slovensko akademijo znanosti in umetnosti. Dr. Niko Kuret, takrat najbolj znan etnolog, avtor vsem poznanih dveh velikih knjig Praznično leto Slovencev, me je povabil, da bi postal eden od informatorjev, popisovalcev ustnega izročila. Takrat sem se seznanil z narodnimi običaji, ki so mi zelo všeč. Užival sem v delu na podeželju, kjer so korenine običajev. Tudi doma v rodnih Mostah pri Komendi smo še živeli v skupnosti, v kateri smo imeli skupna dela in tudi skupno rajanje, recimo ob pustu ali ohcetih. V tem sem res užival. Ko je po koncu ličkanja koruze godec zaigral, so starejši zaplesali, jaz pa kot fantič seveda še ne, bilo pa mi je zelo všeč in glasba mi je ostala v ušesih.

Odraščal sem z Avseniki. Letos praznujemo sedemdeset let njihove glasbe.

“

Premalo spoštujemo sami sebe, premalo spoštujemo svojo ustvarjalnost.

To je bila nova zvrst glasbe, narodnozabavna. Doma takrat še nismo imeli radijskega sprejemnika, hodili smo ga poslušat k sosedu. Takrat se je ob Četrtekovem večeru domačih pesmi in napevov zbralo pol vasi. To je bilo pred sedemdesetimi leti, jaz sem bil takrat star štiri leta. To je bil praznik na vasi. Ljudje so prej prišli domov s polja, prej so zaprli delavnice. Zbrali smo se na trati, vas se je povezala, to je bilo tudi neke vrste družabno srečanje. Predvsem pa je bila glasba nekaj izjemnega.

Rekli ste, da je narodnozabavna glasba nova. Pravzaprav pa gre za nadaljevanje ljudske glasbe – posodobljene, a enake. Koliko pesmi ste napisali in za koga?

Napisal sem več kot 3000 pesmi, največ v Sloveniji, in sicer za skoraj sto ansamblov, tako rekoč za vse. Imel pa sem srečo, da sem sodeloval z Avseniki, s Slakom, z Miheliči, Ruparji, Petriči in tako naprej, z vsemi ansambli neposredno, osebno. O glasbi smo se veliko pogovarjali, veliko smo govorili o tem, kaj bi naredil, ker sem imel vedno dovolj idej. Nekatere ideje sta pri Avsenikih dala tudi brata Avsenik, mesečno pa sem bil enkrat ali dvakrat tako pri Slavku kot pri Vilku Avseniku. Z Miheličem sva enako stara in sva skupaj rasla ob Avsenikovi glasbi in ustvarjala novo glasbo. Slak je z veseljem prihajal v mojo hišo in tudi jaz v njegovo gostoljubno hišo. Njegova žena Ivanka je bila izredno gostoljubna. Bili smo prijatelji. O večini ansamblov sem napisal tudi monografijo, popisal pa sem tudi razvoj narodnozabavne glasbe. To je slovenski fenomen, zvrst popularne glasbe, ena od dvajsetih ali tridesetih. Vse zvrsti smo prevzeli z Zahoda, nekaj pa tudi z Vzhoda in Juga. Narodnozabavna pa je nastala na naših tleh in sloni na narodni motiviki. Tudi naziv je ustrezen – narodna osnova, hkrati pa je sodobnejša in zabava za današnje občinstvo.

Vsi poznamo svetovne uspehe Avsenikov in njihovo Golico, ki je bila največkrat predvajana

skladba na radijskih postajah po svetu. Zakaj narodnozabavno glasbo tako slabo cenimo? Zakaj se zmrdujemo, zakaj jo zmerjamo kot »govejo«, pocukrano, ceneno, nekakovostno? Zakaj naša narodnozabavna glasba ni na seznamu Unescove dediščine, tako kot je na primer petje dalmatinskih klap?

Mislím, da je treba še veliko narediti na promociji in jo zaščititi kot duhovno dediščino. Nekaj se je na tem že delalo, tudi glede Unescovega seznama. Slej kot prej bo tudi na njem. Premalo spoštujemo sami sebe, premalo spoštujemo svojo ustvarjalnost. Hkrati nas hočejo nekateri razdeliti na ruralne in urbane, kar je velik nesmisel. Ta glasba je nastala ravno zato, ker so se ljudje veliko preseljevali v mesta in so potrebovali neko idilo, nostalgijo, preteklost, ki je ostala na podeželju, zato je dovolj poslušana tudi v mestih. Mladina, ki jo dojema drugače, se zadnje čase tudi bolj navdušuje in harmonika je eden od najpriljubljenejših inštrumentov, če ne najpriljubljenejši. Avseniki so najprej postali popularni v tujini. Šele po uspehih v tujini so jih priznali tudi pri nas. Ne strinjam se s tem, da te glasbe ne maramo. To govorijo ljudje, ki so neuspešni in iščejo izgovore za svoje napake. Če človek nečesa ne zna ali slabo razume, začne to napadati. Ve se, da okoli 70 odstotkov ljudi redno ali občasno poslušata narodnozabavno glasbo. Radijske postaje, ki predvajajo narodnozabavno glasbo, so med najbolj poslušanimi. Res pa je, da jo hočejo nekateri tisltni v kot kot nesodobno, kar je nesmiselno. To verjetno izhaja iz nevoščljivosti.

Nevoščljivost se opazi tudi pri vaših knjigah, ko jih nekateri »urbani« kritiki označujejo za »preproste« ali preveč »ljudske«. Danes je vsaka knjiga, ki izide v več kot 500 izvodih, uspešnica. Knjižnice pa letno izposodijo 40.000 vaših knjig. Kako je nastala vaša prva knjiga Pesem njenih zvonov?

To je zelo dobro vprašanje, rad odgovorjam nanj. (smeh) Začel sem pisati že v mladosti, najprej črtice in krajše zvrsti, tudi pesmice. Lani je bilo 50 let, odkar sem napisal prvo besedilo za pesem in izdal prvo knjigo Pesem njenih zvonov. To je domača zgodba. Moj oče je bil zelo

Kar delam, črпам iz slovenskih korenin in Slovenceм vračam.

dober pripovedovalec, dober bralec, kar naprej mi je pripovedoval zgodbe. Mama je bila vesele narave, rada je plesala, bila je dovolj razgledana. Tako sem odraščal v lepem okolju. Hkrati pa mi je starejši brat Ciril odpiral literarni in glasbeni svet. Tudi vaško okolje je vplivalo name. Ljudje na vasi so pridni, delavni, pošteni. Vaško okolje je delomrzneža izvrglo, bil je obrobnež. V tem okolju sem napisal prvo povest z naše domačije. Oče je bil delavec, hodil je v tovarno. Njegov brat se je nepričakovano smrtno ponesrečil: padel je z lipe, ko je obiral lipovo cvetje. Njegovo dekle, s katerim sta bila tik pred poroko, je takrat izgubilo um. Ta ženska je še leta tavalala po mojih rodnih Mostah pri Komendi. Zelo me je pretreslo, ko sem videl to žensko, zato sem napisal to zgodbo in takoj je bila zelo iskana. Najprej je izhajala kot podlistek v Kmečkem glaslu. Knjiga je izšla v nakladi 12.000 izvodov, potem je bila ponatisnjena v 5000 izvodih in slednjič v zbirki Slovenska povest v še 3000 izvodih. V zbirki, v kateri so Tavčar, Kersnik in Finžgar, sem se Sivec pojavil kot mladenič, kar me je zelo veselilo

in kar vleko naprej. Ker sem po izobrazbi slavist, sem tudi vedel, pri čem sem. Ves čas sem želel pisati slovensko in za Slovence, zahodni tokovi me niso zgrabili. Drugi so poskušali marsikaj, a se ni prijelo. Moje knjige so bolj brane, ker so napisane slovensko, preproste, za najširši krog. Nekoč takega čtiva skorajda ni bilo.

Pesem njenih zvonov ima žalosten konec. Ali je preprost slog formula za uspeh? Torej to, da ni treba trikrat prebrati istega stavka?

Obstaja eno in drugo. Nekateri hlastajo po tujih vzorih, drugi pišemo iz domačih korenin. Berem tudi druge knjige: slovenskih avtorjev je veliko in veliko je dobrih knjig. Tudi tistih, ki želijo pisati po tujih vzorih. A pri ljudeh se to ne prime preveč, ker se vidi, da je umetno, samo presajeno. Naša ljuba Slovenija je še zmeraj lepa domovina, najlepša na svetu po zunanosti in tudi po ljudeh zelo pridna, zelo prizadevna. Hkrati pa vidim, kaj nese našo domovino naprej. To, da radi delamo in imamo hkrati

“

Prej nisem vedel, da je ogromno pesmi, ki jih prepevamo v cerkvi, Terčeljevih. Avtor je pozabljen, ampak verzi so ostali. Če človek prebere dva, tri verze, je tako, kot bi bral Prešerna.

radi mir. Zato nam je vsa politika, ki dela proti nam, tuja in res vzpostavi razmerje mesto – vas. V mestih se več govori in tudi piše na ta način, na podeželju pa je to veliko bolj preprosto in odprto, hkrati pa ljudje nimajo časa za

Diplomirani slavist in magister etnoloških znanosti Ivan Sivec (73) je najplodovitejši in najpriljubljenejši slovenski pisatelj v zgodovini. Napisal je 176 knjig v skupni nakladi 350.000 izvodov. Če bi zložili eno na drugo, bi nastal 6600 metrov visok stolp, višji od Triglava in Škrlatice skupaj. Po njegovih knjigah so bili posneti štirje filmi. Njegova najnovejša knjiga so šmarnice o Filipu Terčelju (Založba Iskreni). Ivan Sivec je vso kariero delal kot profesionalni radijski novinar in urednik s širokim znanjem muzikologa, etnologa in zgodovinarja. Napisal je več kot 3000 besedil za najboljše narodnozabavne in druge glasbene skupine. Mnoge pesmi so uspešnice, ki so jih peli Avseniki in Slak ter Oto Pestner (67) in Helena Blagne (59).

obrobne tuje neumnosti. Slovenski človek je v svojem bistvu preprost, odprt, pošten. Vse drugo je bolj ali manj prineseno od zunaj. Zato mu je tudi takšna literatura bližja. Tisti, ki pišejo negativno o mojih knjigah, pišejo iz sebe. Jaz pravim, da vsak kritik, ki nekaj napiše, recimo o drugi knjigi, pozitivno ali negativno, samo projicira svoje mišljenje. Vsako pisanje, tudi pisanje kritike, je v bistvu projekcija osebnosti. Jaz se za to ne brigam, ker je kritik pač napisal svoje mnenje. Med kritikami je velika večina pozitivnih. Tudi kako negativno sem z veseljem sprejel, če je kritik knjigo prebral in jo pošteno ocenil. Veliko je kritikov, ki preberejo samo zavihek. Na take kritike se ni treba ozirati. Sem ljudski pisatelj, pišem za ljudi, ne pišem za konje. (smeh)

Med kritiki je tudi Silvester Čuk, dolgoletni urednik revije Ognjišče, ki ima izjemen čut za slog. Vedno vas pohvali.

Mogoče se preveč pogovarjamo o kritikah. Silvester Čuk je napisal kar preveč lepega. Glavna stvar je, da se mora človek najprej oceniti v sebi. Vilko Avsenik, genialen človek, tudi po značaju, mi je rekel: »Napiši besedilo ali knjigo na način, da boš sam zadovoljen.« Sam sebi ne moreš »blefirati«. Človek sam čuti, ali mu je uspelo ali ne. Ena stvar uspe bolje, druga slabše. Nikoli pa nisem namenoma delal slabše ali prehitro. Kot je rekel Vilko, moraš imeti sam svoje notranje zadovoljstvo. Če boš ti zadovoljen, bodo tudi poslušalci ali bralci, saj bodo to sprejeli in videli, da je iskreno. Žanri so različni. Moj žanr zajame veliko ljudi. O Prešernu sem napisal štiri knjige. Na spletu je neka ocena, ki je čista neumnost. Točno se vidi, da mi je avtorica Mileva Blažič, Bog ji daj dobro, hotela škodovati. Prešerna slabo pozna. Prešernovo življenje sem raziskoval tudi kot novinar po vseh možnih krajih in pri vseh možnih ljudeh, tudi strokovnjakih. O Prešernu govorim vedno le pozitivno. Ljudje, ki so po duši malo bolj črni in iščejo tudi temne plati značaja, imajo pravico do tega, vendar ne tako da se napiše, kar ne pije vode.

Doslej se je prodalo 350.000 izvodov vaših knjig. Zadnja knjiga, ki je ravnokar prišla iz tiskarne, je nastala, ker smo se na uredništvu pogovarjali o tem, kako narediti dobre šmarnice. Želeli smo tudi izpostaviti slovenski simbol, ki bo nagovoril tako stare kot mlade. Ko smo vas vprašali, če bi napisali knjigo o Filipu Terčelju, ste rekli, da vas zanima, ampak čez kako leto. Ko pa ste se poglobili v njegovo življenjsko zgodbo, ste jo napisali takoj. V rokah jo imamo dobrega pol leta potem, ko smo se začeli pogovarjati. Kot da bi se zaljubili v ta lik.

Dobra zgodba težko nastane na hitro. Kar naprej prihajajo ljudje, ki želijo, da jim napišem življenjepisa ali zgodbo. Mene mora stvar zagrabit. Vame mora priti iskrica. Ta iskrica je navdih, nekakšna Božja iskrica. Zelo sem redoljuben, nekateri pravijo, da sem zoprna, ker dnevno delam 10–12 ur, vmes pa se malo rekreiram, hodim na Sv. Primoža,

malo se posvetim še ženi, to pa je v bistvu vse. Vse drugo pa je pisanje, pisanje, pisanje. Tudi na dopustu. To je del mene, pisanje je kot zrak, ki ga diham.

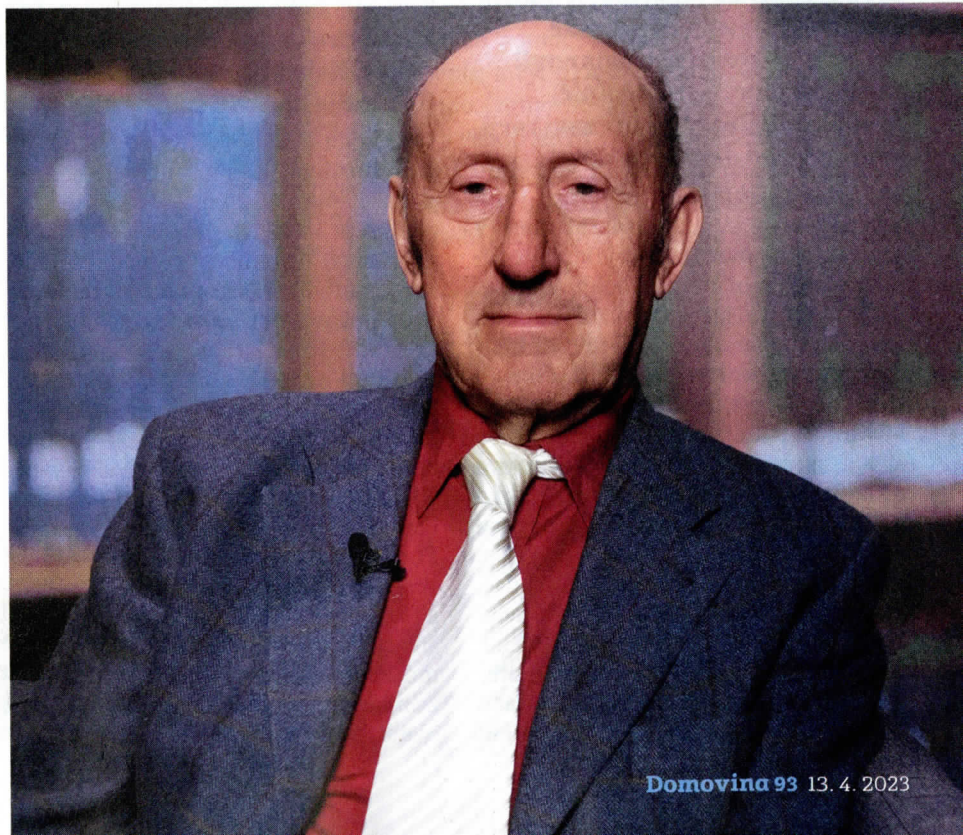
Ko ste dali idejo, se mi je zdela zanimiva, saj me zanima vsa zgodovina, posebej pa zamolčana in neznana zgodovina. Slovenci imamo zelo bogato zgodovino, veliko smo pretrpeli. Pravim, da smo živeli in še vedno živimo na prepihu, na križišču, na stičišču. To so tri pozicije, ki so izjemne. Tukaj smo se obdržali tisoč let. To smo sanjali – tisočletne sanje o osamosvojitvi. Sploh se ne zavedamo, da živimo tiste sanje, ki so jih sanjali naši dedje in pradedje, a niso prišli do njih. Mi pa smo prišli. To je izjemen zgodovinski trenutek. Tudi zaradi glasbe. Živimo v času Avsenikov. To je isto, kot bi v Avstriji živeli v času Straussov ali v Angliji v času Beatlov.

Z obiskom ste mi vzbudili radovednost. Ko sem začel brati Terčeljeve pesmi, njegovo literaturo, sem pred njim takoj pokleknil. Videl sem, da je izjemen avtor, tudi kot avtor pesmi me je navdušil glede na to, da tudi sam pišem pesmice. Ampak Terčelj je izjemen pesnik in hkrati tudi izjemen prozaist, stilist. Ko sem prebral nekaj njegovih črtic, sem rekel, da je to treba napisati, da je to ljudem treba povedati. Na srečo obstaja o njem zelo dobra knjiga profesorja Ivana Albrehta, ni pa napisana

za najširši krog, je strokovna, čeprav je odlična knjiga. Ko sem šel h gospodu Albrehtu, me je bilo strah, kako bo reagiral, če napišem o Terčelju črtice. A gospod me je sprejel odprtih rok, najširše kar je možno. Povedal mi je, da je celo bralec mojih knjig. Zelo me je vzradostilo, da tako ugleden profesor bere tudi moje knjige in je z njimi zadovoljen. Obiskala sva Terčeljeve kraje na Primorskem. Sam pa sem obiskal še kraje na Gorenjskem in se o Terčelju pogovarjal z domačini.

Pri ljudeh je Terčelj zelo spoštovan, rečejo mu »ta naš ljubi Lipče«. Kaj vse je dal ta človek za Slovence, kaj je dal mladini, kako je znal mladino vzgajati, kako se je znal mladini približati. Ker je nekaj časa študiral tudi v Nemčiji, je imel sodobne vzgojne metode. To, kar sedaj na veliko pišejo v učbenikih, je on delal že takrat. Njegovo poslanstvo ni bilo samo, da je bil duhovnik, lepo se je znal približati tudi mladini in jo usmeriti v pravo smer. Na vasi pa je znal kot duhovnik ljudi navdušiti, zbirati množico, fante, dekleta, starejše ... Zdaj, v tej malce nenavadni in navidezni demokraciji počasi stopamo proti poti, ki je bila nekoč že tlakovana prav zaradi takšnih ljudi, kot je bil Terčelj. Vsi potrebujemo v življenju vodilo, smer. Terčelj je bil pri tem fantastičen. Ob tem pa je še ustvarjal. Prej nisem ve-

Vaško okolje je delomrzneža izvrglo, bil je obrobnež.

Terčeljeve veliko prezgodnje smrti ne jemljem preveč tragično, ker je naredil res ogromno. Pokazal je pot, kako je treba delovati, kako je treba biti pri tem srčen, odprt in iskren ne glede na posledice.

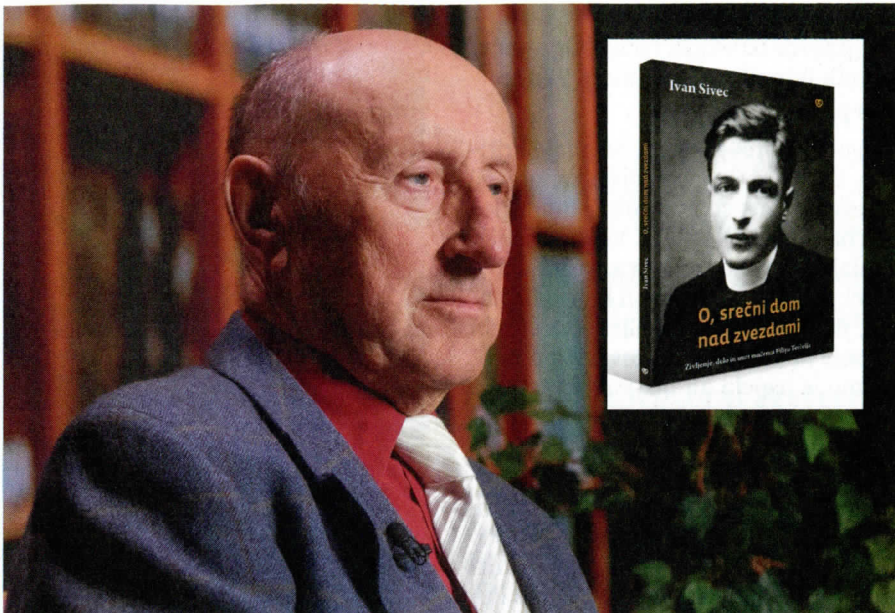
del, da je ogromno pesmi, ki jih prepevamo v cerkvi, Terčeljevih. Avtor je pozabljen, ampak verzi so ostali. Če človek prebere dva, tri verze, je tako, kot bi bral Prešerna.

Čeprav sem po rodu iz Šturij, sem pozno izvedel, da je pesem Na svidenje nad zvezdami Terčeljeva. Praznik vseh svetih si brez nje težko predstavljamo.

To je podobno kot pri ljudski pesmi. Kar je dobro, ostane, avtor pa se v bistvu pozabi. Ampak ker je tako dobro, ostane med ljudmi in to z veseljem sprejmejo za svoje. Terčeljeve pesmi so v bistvu že ponarodele.

Vas je pri Terčelju nagovorilo tudi njegovo uporništvó? Deloval je namreč v času najhujšega fašizma na Primorskem, ko so prepovedali slovenščino in ljudem spremenili imena in priimke. On pa je v tistem času ustanovil mladinsko revijo Naš čolnič, ki si ga tudi uredniki in časnikarji jemljemo kot davni zgled.

Ta uporniški duh, če tako rečete, je bil seveda v njem. A jaz ga bolj razumem v njegovi iskrenosti. Deloval je kot duhovnik na vseh možnih področjih. Videl je, kje kaj manjka, kje je treba kaj narediti. Seveda je pomembno, da je to tudi zapisano, da ne govoriš samo petdesetim ali stotim ljudem, ampak je razširjeno med mladino in tudi med starejšimi. Tako je v času fašizma delovala Mohorjeva družba, še naprej je izdajala knjige, tako je deloval Naš čolnič, tako je deloval duhovniški Zbor svečnikov sv. Pavla. Vse te stvari je pokril, ni pa se bal. Bil je, kar je delal. Ljudi vedno sodim po delu. Tisto, kar je delal, je bilo tako iskreno, da je bil prepričan, da mu nič ne morejo niti uradne oblasti, čeprav so še tako enostranske. Fašizem ga je želel uničiti

Terčelj je zagotovo eden od naših najlepših vzornikov.

in ga je celo izselil. Ampak Terčelj je ostal brez madeža na svoji duši. Zanimivo je, da je bil zaprt pod vsemi totalitarnimi režimi, pod italijanskim fašizmom, med vojno pod nemško okupacijo in na koncu so ga komunisti zverinsko umorili. To je v bistvu pika na i vseh treh zločinskih režimov. Mislim, da je umrl z nekim zadovoljstvom v sebi, da je nekaj dal svojemu narodu in da se ni nikogar bal. Delal je iskreno, pošteno in svoje poslanstvo je nadgradil z vsem svojim delom. Ker je bil talentiran, je bilo njegovo delo še posebej kakovostno.

Vaša prva knjiga ima žalosten konec. Kaj pa knjiga o Terčelju? Kakšno je njegovo sporočilo?

Ljudje, kot je Filip Terčelj, so eni od tistih vzornikov, ki jim lahko sledimo. V današnjem času, upam, do takšnih koncev ne prihaja. Njegove veliko prezgodnje smrti ne jemljem preveč tragično, ker je naredil res ogromno. Hkrati nam je pa pokazal pot, kako je treba delovati, kako je treba biti pri tem srčen, odprt in iskren ne glede na posledice. Takšni ljudje premikajo svet. Ne premikajo ga mlačneži ali ljudje, ki se nekoga bojijo ali premišljujejo samo o sebi, sebičneži. Terčelj je zagotovo premaknil svet in ni čudno, da je tudi kandidat za mučenca. Prav profesor Albreht je rekel, da je zelo vesel, da se bo še kaj napisalo, da bo tudi širša množica preko mojih črtic oziroma šmarnic izvedela, kar premalo poznamo. Posebej mislim, da je to dobrodošlo za mladino, ker prihaja v ta svet na novo in s starimi zadevami sploh ni seznanje-

na. Še mi, moja generacija, lahko rečem starejša generacija, ali pa vaša srednja generacija premalo ve o tem. Pametno sožitje, skupno življenje, napredek in prihodnost je v tem, ko smo seznanjeni s svojo zgodovino. To je del slovenske zamolčane zgodovine. Terčelj je izjemno pomemben, pomembno je, da spoznamo njegovo življenje, delo in tudi usodo.

Kako ste knjigo oblikovali?

Napisal sem enaintrideset črtic, vse od Terčeljevega rojstva do smrti – za vsak dan šmarnic po eno. Vmes je nekaj zelo ganljivih prizorov. Posebej tisti s sestro Mimico in seveda tudi konec. Njegovo življenje in delo je obdelano na mehek, literarni način, s citati iz njegovih pesmi in tudi iz proze. Bralec lahko začuti tudi njegovo literarno ustvarjanje. Predvsem me je presenetilo, kako so se včasih zbirale različne skupine ljudi, kako se je na primer zbirala bratovščina živega rožnega venca. Prikazuje življenje v časih, ki se danes mogoče šele na novo ponovno oblikujejo ali pa se sploh ne. Marsikaj se izve iz zgodovine. Velika prednost knjige je tudi barvni dodatek na koncu: dokumentarne fotografije, veliko jih je iz svoje zapuščine dal profesor Albreht, sam pa sem tudi obiskal vse kraje in dodal sodobne barvne fotografije, in sicer za stik z današnjim časom in zato, da je Terčeljeva podoba vsestranska. Mislim, da bi moral to knjigo imeti vsak slovenski dom. Ne zaradi mene, ampak zaradi Terčelja, ker je zagotovo eden od naših najlepših vzornikov.

Ivan Sivec

O, srečni dom nad zvezdami

Življenje, delo in smrt mučenca Filipa Terčelja

O, SREČNI DOM NAD ZVEZDAMI (IVAN SIVEC)

S soprogo že vrsto let pripravljava šmarnice za otroke v naši vasi. Najina večna težava je izbor branja. Novejše šmarnice zadnjih let so namreč za osnovnošolske fantiče nezanimive, brez privlačne, kaj šele napete zgodbe. Ni več zgodb, kot se jih spominjava iz otroštva: o fatimskih pastirčkih ali Don Bosku.

Tako je nastala ideja, da pripravimo šmarnice pri Založbi Iskreni. Želeli smo zanimivo zgodbo, ki ima 31 delov, epizod, ki imajo hkrati močno povezovalno rdečo nit. Z junakom, ki je zgled otrokom in ki nagovarja odrasle v duhu krščanstva in slovenstva.

Beseda je meso postala. Poiskali smo najbolj priljubljenega pisatelja Ivana Sivca in mu predstavili lik Filipa Terčelja, mladinskega duhovnika, literata in upornika proti vsem trem totalitarizmom.

Sivec je zgodbo napisal poglobljeno in doživeto. Z vidika nepristranskega opazovalca je predstavil Terčelja kot enega izmed nas, s človeškimi lastnostmi, otroškimi strahovi in srčno zavzetostjo za svoje ljudi. Suhoparnim podatkom življenjepisa mučenca in kandidata za svetnika je dodal življenjski sok, ki človeku »našega Lipčeta« živjo naslika pred očmi. ●

TINO MAMIĆ

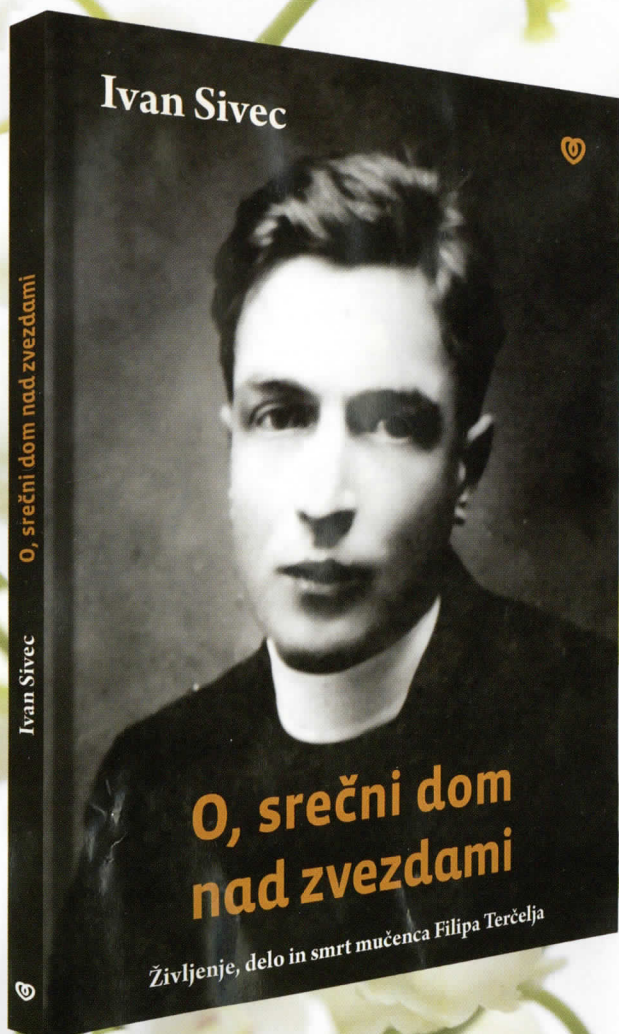
Ivan Sivec

O, srečni dom nad zvezdami

ŽIVLJENJE, DELO IN SMRT MUČENCA FILIPA TERČELJA

Življenjepis duhovnika, pesnika, pisatelja in mučenca Filipa Terčelja (1892-1946) v 31 zgodbah, ki njegovo življenjsko zgodbo predstavi zgodovinsko natančno, obenem pa se ob branju srečamo tudi z vsemi njegovimi značajskimi potezami.

KUPI V TRGOVINI
ISKRENI

V knjigi najdemo veliko odlomkov iz številnih Terčeljevih pesmi in črtic, opremljena pa je tudi z bogato barvno slikovno prilogo na 32 straneh.

“Z velikim veseljem sem prebral letošnje šmarnice pisatelja Ivana Sivca, ki opisujejo življenje in delovanje Filipa Terčelja. Priznam, prebral sem jih dvakrat. Prvič na dušek od začetka do konca, drugič pa počasi in s premislekom.”

- Ivan Albreht, duhovnik
in poznavalec Terčeljevega življenja
(iz spremne besede)

ŠMARNICE
2023

NOVO!
16,95 €

 iskreni

T: 064 135 136 E: info@iskreni.net

www.iskreni.net/trgovina/product/o-srecni-dom-nad-zvezdami